

LUTHEROVA DEKÁDA 2015

Sloboda a služba kresťana – ospravedlnenie a posvätenie

7. Kristovo oslobodenie je zároveň povolaním do služby

"Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé. Lebo mocou milosti, ktorá je mi daná, hovorím každému medzi vami, aby si nemyslel o sebe viac ako treba, ale aby skromne zmýšľal, ako Boh komu udelil mieru viery. Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nevykonávajú tú istú činnosť, tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi, jednotlivo však sme si navzájom údmi. Keďže však máme rozličné dary podľa milosti, ktorá nám je daná: kto má prorocko, nech (ono) súhlasí s vierou; kto dar služby, nech slúži; kto dar vyučovania, nech vyučuje; kto dar napomínania, nech napomína; kto dáva, (nech dáva) z úprimnosti; kto je predstavený, nech je horlivý; kto čini milosrdenstvo, nech je ochotný. Láska nech je bez pokrytectva! Zošklivujte si zlé, pridržajte sa dobrého! Naklonení v bratskej láske, predbiehajte sa navzájom v úctivosti, nebuďte leniví v horlivosti, duchom vrúcni, slúžte Pánovi; vesel'te sa v nádeji, v súžení buďte trpezliví, v modlitbe vytrvalí, k potrebám svätých ochotní, k hostom pohostinní. Dobrorečte tým, čo vás prenasledujú, dobrorečte a nezlorečte! Radujte sa s radujúcimi a plačte s plačúcimi! Buďte vospolok jednomyselní, nebuďte namyslení, ale majte porozumenie pre nízko postavených; nebuďte múdri len pre seba. Nikomu sa neodplácajte zlým za zlé; starajte sa o dobré pred všetkými ľuďmi. Ak je možné, nakoľko je na vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi, nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu (Božiemu) - lebo je napísané: Mne patrí pomsta, ja odplatím; hovorí Pán. Naopak: ak je tvoj nepriateľ hladný, nakrm ho; ak je smädný, napoj ho; lebo keď tak urobíš, žeravé uhlie zhrnieš mu na hlavu. Nedaj sa premôcť zlému, ale zlé premáhaj dobrom!" (R 12)

Často sa stáva, že ak niekto získa nejaké spoločenské postavenie, začne veľmi aktívne využívať všetky výhody, ktoré mu z toho plynú, a rýchlo zabudne na bežný život a starosti, ktoré život prináša. Takýto človek sa neraz ocitne vo vlastnom privilegovanom svete a stane sa slepým a hluchým k realite iných – k realite, v ktorej žijú bežní ľudia. Je veľkou vzácnosťou vidieť majstra, ktorý sa spolu so svojimi ľuďmi chopí lopaty, či vodcu, ktorý aj po tom, ako si zastane na vodcovské miesto, naďalej žije bežným životom, tak ako tí, ktorých vedie.

My sme hovorili o tom, že Pán Ježiš Kristus, ktorý ako jediný naplnil zákon a pripísal svoju spravodlivosť nám, nás vytrhol z moci hriechu a daroval nám postavenie Božích synov a spoludedičov Božieho kráľovstva. Sme teda zachránení, a kým žijeme s Kristom, nemôže našu spásu nič ohroziť. To by nás mohlo viesť k ľahostajnosti voči svetu okolo nás. Čo nás je po ňom? My sme predsa už zachránení, otázku svojho vlastného bytia sme už vyriešili a je na ostatných, ako si ju vyriešia. Majú predsa rovnakú možnosť ako my...

Existujú kresťania, ktorí žijú len vo svojom vlastnom svete. Je síce chvályhodné, že od rána do večera radostne vedia Pána Boha, na perách majú iba nábožné piesne a v rukách Bibliu, no zároveň sú slepí a hluchí k svojmu okoliu a už vôbec nie sú ochotní vydať svoje oči, uši, ústa či ruky do služby svetu. Písmo sväté však hovorí, že to tak nemá byť. Pán Ježiš Kristus nás zachránil od hriechu, stali sme sa Jeho sluhami, no On nás povýšil na svojich priateľov a spoludedičov. Toto Jeho oslobodenie a povýšenie je však zároveň aj povolaním do služby. Ak chceme s Kristom žiť a s Kristom dediť, musíme s Ním aj trpieť (R 8, 17), teda vo všetkom Mu byť podobní, vo všetkom konať ako On, vo všetkom Ho nasledovať. A jedným zo základných črt Jeho života bola služba. Veď sám o sebe povedal, že neprišiel aby Mu slúžili, ale aby On slúžil (Mk 10, 45). Ak nás teda Pán Ježiš povoláva za Božích synov, povoláva nás aj do služby.

Pre túto službu sme Pánom Bohom vystrojení mnohými darmi. Každý má schopnosť konať niečo iné a každý je svojím darom pre Pána Boha užitočný. Už v prvej cirkvi sa objavil názor, ktorý v niektorých kresťanských spoločenstvách pretrváva dodnes: že totiž niektoré dary sú viac ako iné. Na počiatku sa objavovali aj výnimočné dary, ako bol dar uzdravovať, prorokovať či hovoriť jazykmi. Tieto boli výnimočné, no práve tým vniesli nejednotu do kresťanského spoločenstva, pretože tí, čo ich mali, začali byť namyslení, a tí, ktorí ich nemali, sa cítili menejcenní. Apoštol Pavel musel takéto problémy riešiť a o týchto daroch neraz povedal, že sú síce dobré a potrebné, no nemali by rozbíjať, ale budovať spoločenstvo. Sám o sebe povedal, že by mohol tiež hovoriť jazykmi, no čo by to prospelo, ak by mu ľudia nerozumeli? Preto popri týchto výnimočných daroch poukazoval aj na ďalšie dary, ktoré možno neboli a nie sú také atraktívne, no sú dôležité a budujú jednotlivca i cirkev. Aj v našom dnešnom texte menuje okrem prorokovania i vyučovanie, napomínanie, štedrosť, potešovanie, vyzýva k milosrdenstvu, úcte, modlitbe, dobroprajnosti, pokoju a nadovšetko k láske.

Celé spoločenstvo cirkvi prirovnáva k ľudskému telu, v ktorom nemôžu všetky orgány robiť to isté a jedine pri rozdelení práce môže celé telo fungovať, pričom jedna časť musí byť hlavou, iná nohou, no každá je pre telo potrebná. Tento obraz ešte viac rozvádza v 12. kapitole 1. listu Korinským. Dôležité je uvedomiť si význam každého jedného nášho telesného orgánu, aby sme pochopili, ako veľmi potrebuje a oceňuje Pán Boh službu každého jedného z nás. Nezáleží na tom, akú službu konáme, nezáleží na tom, v akej miere sme schopní ju konať. Dôležité je, aby sme neboli pasívni a ľahostajní k potrebám sveta a ľudí okolo nás, v cirkvi aj mimo nej. Dôležité je, aby sme nehľadeli chladným pohľadom na žiaľ iného, keď ho môžeme potešiť, aby sme si nezatvárali srdcia, keď iný má problém a je v našej moci pomôcť mu, aby sme nevraveli, že sa nás to netýka, že na to sú tu predsa iní. Kristus nás povolal k službe, a to je veľmi dôležitý rozmer nášho synovstva. Ak by sme to ignorovali, boli by sme zlými a lenivými sluhami, o ktorých hovorí Pán Ježiš vo svojom podobenstve o talentoch (Mt 25, 26n). Ak prijímame to krásne posolstvo o tom, že nás Pán Ježiš zachránil, musíme spolu s tým počuť aj to, že sme teraz Jeho sluhami, síce povýšenými na synov, no stále sluhami, povinnými slúžiť každým darom, ktorý máme, lebo ani tie dary nemáme vďaka sebe, ale len od Neho.

Vydávajme teda svoje telá – svoje oči, uši, ústa i ruky – do služby Pánovi Ježišovi. Tak to robil On a tak to chce aj od nás. Nebojme sa toho, On nám k tomu dáva dary, sily aj schopnosti a hoci by vôbec nemusel, predsa nás za našu službu, konanú zo srdca, nezištne a z lásky, hojne odmeňuje nad rámec našich potrieb a často aj nad rámec našich očakávaní.

Štefan Kiss